

[Lysholt Hansen.]

er, at man på denne måde forsøger at holde både pressen og os udenfor.

Og lad mig så endelig have lov at sige, at jeg har ikke karakteriseret, jeg ville ikke drømme om at karakterisere aftalerne med Nationalbanken om at lave bindinger eller rationeringer som Ebberød Bank. Det, jeg kalder Ebberød Bank, er, at man kan låne sine indskudte penge til en rente, der er $\frac{1}{2}$ pct. lavere end det, man får dem forrentet med. Jeg garanterer for, at der i løbet af en uge kunne skaffes indskud i dette land på hundreder af millioner, hvis man kunne gå ind i banken og låne pengene dér og så sætte dem ind i banken og få $\frac{1}{2}$ pct. mere i rente, end man selv giver. Det er det, jeg kalder Ebberød Bank, og det er det, der gør, at jeg siger, at når man skal lave den slags småtricks, så er det, fordi der ikke er tillid til obligationskurserne og ej heller til renten. At den kan holde, det tror jeg ikke på, og vi skal nok få den oplevelse meget snart. Jeg må måske lige slutte med at sige til ministeren, at nettotilgangen af børsnoterede obligationer har jo fra 1. januar til 1. november været 6,3 milliarder kr., og fortsætter vi på denne måde, når vi 2 milliarder kr. højere, inden pukkelen er afviklet.

Per Hækkerup: Jeg vil gerne sige til finansministeren, at han kommer nu altså til at finde sig i, at vi siger vores mening. Jeg har været med til at kalde denne regering en nedskæringsregering. Det mener jeg den er. Jeg mener, den har skåret ned på en måde, som har været urimelig, og som har bidraget til den arbejdsløshed, vi har i dag.

Jeg har bestemt ikke mistænkt finansministeren for at rutte med pengene eller flotte sig på borgernes bekostning, slet ikke. Næh, det, jeg har gjort, det er, at jeg har fremdraget den propaganda, som de konservative førte, og hvor finansministeren, som jo også dengang udmærket godt vidste, hvordan forholdene var, men alligevel kørte sin propaganda, nu som finansminister, stillet over for ansvaret, er blevet tvunget til at føre en anden politik end den, han havde været med til at vinde valgkampen på. Det er bittert, det forstår jeg godt, men vi må have lov til at minde finansministeren om det i det lønlige håb, at ministeren derigennem om ikke

bliver klogere, så i hvert fald bliver mere erfaren.

Så siger finansministeren, at vi kredser omkring kildeskatten 1. januar 1969 som omkring åstedet. Man skal — fordi man jo, i hvert fald nogle af os, kender ordsproget — ligesom sige, at det er jo forbryderen, der kredser dér. Det synes jeg nu ikke finansministeren skal sige. Jeg tror ikke, der er ret mange i dette land, for nu at bruge finansministerens egen vending, der er i tvivl om, at havde vi haft en stærk finansminister, havde vi haft kildeskatten 1. januar 1969. Jeg er ked af at sige det. (*Afbrydelse*). Ja, jeg ved selvfølgelig ikke, hvordan det ligger med styrkeforholdet inden for de konservative. Jeg har altid haft indtryk af, at styrken lå lidt længere derhenne i rækken, men i hvert fald har jeg ikke haft indtryk af, at finansministeren i denne situation har optrådt som en stærk og energisk finansminister. Det burde han have gjort.

Til økonomiministeren vil jeg sige, at jeg har da ikke vendt mig imod, at man laver en deponeringsaftale. Det, jeg har sagt — og deri er jeg enig med hr. Lysholt Hansen — er, at dette er jo en kunstig politik, og derfor kan den ikke holde. Dette, at man først lader så og så mange obligationer udstede, hvad der jo er naturligt, at man dernæst lader Nationalbanken købe det hele op, så bliver bange for, at derved kommer der for mange penge ud, og så lader bankerne indbetale pengene igen i Nationalbanken, det er, ærlig talt, en bagvendt måde at gøre det på. Jeg tror altså, at man derigennem kunstigt opretholder et for lavt renteniveau, for lavt i forhold til markedsvilkårene. Hvis man vil et ægte, lavere renteniveau, som er holdbart, må man vælge en anden politik, og det har man altså ikke villet. Det ville heller ikke være en politik, tror jeg, som det ville være let at få igennem i dette folketing.

Jeg erkender, at den tidligere regering strammede finans- og pengepolitikken i sommeren 1967, men jeg vil også gerne erindre om, at da vi i efteråret konstaterede både forventningen om det omslag i den internationale konjunktur, som alle eksperterne sagde ville komme, og den voksende arbejdsløshed, udarbejdede vi et aktionsprogram for at nedbringe arbejdsløsheden igen, et aktionsprogram, som ville have betydet en